

РЕШЕНИЕ 2003/170/ПВР НА СЪВЕТА

от 27 февруари 2003 година

за общото използване на служителите за връзка, които са изпратени в чужбина от органите по наказателно преследване на държавите-членки

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за Европейския съюз и по специално член 30, параграф 1, букви а), б) и в), член 30, параграф 2, буква в) и член 34, параграф 2, буква в) от него,

като взе предвид инициативата на Кралство Дания ¹,

като взе предвид становището на Европейския парламент ²,

като има предвид, че:

(1) На своята среща на 3 декември 1998 г. Съветът на Министрите на правосъдието и вътрешните работи прие План за действие на Съвета и на Комисията относно това как най-добре да се изпълнят разпоредбите на Договора от Амстердам в областта на зоната за свобода, сигурност и правосъдие ³, от който мярка 48 предвижда, че в рамките на пет години от влизането в сила на Договора, трябва да се предприемат действия в подкрепа на сътрудничеството и съвместните инициативи по обучението, размяната на служители за връзка, командироване, употребата на оборудване и криминалогичните изследвания.

(2) На своята среща във Виена на 11 и 12 септември 1998 г. Европейският съвет одобри, в своето заключение 83, Плана за действие на Съвета и Комисията за това как най-добре да се изпълнят разпоредбите на Договора от Амстердам за пространството на свобода, сигурност и правосъдие, и в своето заключение 89 призова за засилване на действията срещу организираната престъпност в светлината на новите възможности от Договора.

(3) На своята среща в Тампере на 15 и 16 октомври 1999 г., Европейският съвет покани Съвета и Комисията, в тясно сътрудничество с Европейския парламент, да поощри пълното и незабавно изпълнение на Договора от Амстердам, на основата на Плана за действие, приет на 3 декември 1998 г. от Съвета на Министрите на Вътрешните работи и подписан на срещата на Европейския съвет във Виена на 11 и 12 декември 1998 г. както и на политическите насоки и

¹ ОВ С 176, 24.7.2002 г., стр. 8.

² Становище на Европейския парламент от 20 ноември 2002 г. (все още не публикувано в *Официален вестник*).

³ ОВ С 19, 23.1.1999 г., стр. 1.

конкретните цели, включващи задълбочаването на полицейското сътрудничество за целите на борбата с презграничната престъпност, които бяха приети в Тампере.

(4) На своята среща в Хелзинки на 10 и 11 декември 1999 г., Европейският съвет призова Европейския съюз да ускори усилията си на международно равнище посредством създаването на сътрудничество с трети страни за намаляване на търсенето и предлагането на наркотици и в областта на правосъдието и вътрешните работи. Европейският съвет отбеляза също, че съществува необходимост от съвместни усилия, полагани от съответните органи, отчитане на особената роля на Европол.

(5) На своята среща в Лаакен на 14 и 15 декември 2001 г., Европейският съвет потвърди в своето заключение 37, насоките и целите определени в Тампере и също отбеляза, че съществува нужда от нови стимули и указания за преодоляване на закъснението в определени области.

(6) На 14 октомври 1996 г., Съветът прие Съвместно действие 96/202/ПВР, относно обща рамка за инициативите на държавите-членки, която се отнася до служителите за връзка⁴.

(7) В светлината на опита от прилагането на Съвместното действие с оглед разпоредбите на Договора от Амстердам за борба с презграничната престъпност, сътрудничеството между държавите-членки относно задачите, които са им поставени, и изпращането на служители за връзка в трети страни и в международните организации трябва да се укрепи и развие.

(8) Доколкото е важно за осъществяването на задачите, определени от Конвенцията за Европол⁵, Европол създава и поддържа отношения на сътрудничество с трети страни и международните организации.

(9) Европол е създадо и ще продължава да създава и поддържа отношения на сътрудничество с широк кръг от трети страни и международни организации.

(10) На Европол трябва да се окаже необходимата подкрепа и средства, за да функционира ефективно като фокусна точка на Европейското полицейско сътрудничество. Европейският съвет е подчертавал, че Европол изпълнява централна роля в сътрудничеството между органите на държавите-членки при разследването на презгранична престъпност посредством подкрепата на предотвратяването, анализа и разследването на престъпленията на нивото на Съюза.

⁴ ОВ L 268, 19.10.1996 г., стр. 2.

⁵ ОВ C 316, 27.11.1995 г., стр. 2.

(11) На Европол трябва да се даде възможността да се възползва до някаква степен от служителите за връзка на държавите-членки в трети страни, за да се укрепи оперативната подкрепа по отношение националните полицейски органи.

(12) Държавите-членки признават, че интензивното сътрудничество вече се осъществява между служителите за връзка, назначени от държавите-членки с оглед на техните национални нужди в трети страни и международни организации. Въпреки това, съществува нужда от укрепването на някои аспекти от сътрудничеството между тези служители за връзка, за да се постигне най-добрата възможна употреба на ресурсите на държавите-членки.

(13) Сътрудничеството между държавите-членки в тази област трябва да се усили, така че да способства обмена на информация с оглед борбата с тежката презгранична престъпност.

(14) Държавите-членки отдават особено значение на сътрудничеството в борбата с презгранична престъпност, тъй като вярват, че засилването на сътрудничеството по отношение на обмена на информация ще засили способността на националните органи да се борят с престъпността ефективно. Държавите-членки вярват, че Европол ще изиграе централната роля в това.

(15) Целта на това решение е да регулира въпросите, свързани с борбата с тежката презгранична престъпност.

(16) Разпоредбите на Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници ⁶ (по-нататък „Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген“) която се отнася до общото използване на служителите за връзка трябва да се развият по-нататък, с оглед укрепването на сътрудничеството между държавите-членки в борбата срещу презгранична престъпност.

(17) По отношение на Исландия и Норвегия, това решение представлява, с изключение на член 8, доразвитие на разпоредбите на достиженията на правото на ЕС от Шенген, по смисъла на Споразумението между Съвета на Европейския съюз и Република Исландия и Кралство Норвегия за присъединяването им към прилагането, изпълнението и развитието на достиженията на правото на ЕС от Шенген⁷, което попада в областта, до която се отнася член 1, буква 3 от Решение 1999/437/ЕО на Съвета⁸ относно някои разпоредби за прилагането на това споразумение.

⁶ ОВ L 239, 22.9.2000 г., стр. 19.

⁷ ОВ L 176, 10.7.1999 г., стр. 36.

⁸ ОВ L 176, 10.7.1999 г., стр. 31.

(18) Обединеното Кралство взема участие в това Решение в съответствие с член 5 от Протокола за интегрирането на постиженията на правото на ЕС от Шенген в Европейския съюз, приложено към Договора за Европейски съюз и Договора за създаването на Европейската общност, и член 8, параграф 2 от Решение 2000/365/ЕО на Съвета от 29 май 2000 г., относно искането на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия да участват в някои от разпоредбите на постиженията на правото на ЕС от Шенген⁹.

(19) Ирландия взема участие в това Решение в съответствие с член 5 от Протокола за въвеждане на постиженията на правото на ЕС от Шенген в Европейския съюз, приложено към Договора за Европейския съюз и към Договора за създаването на Европейската общност и член 6, параграф 2 от Решение 2002/192/ЕО на Съвета от 28 февруари 2002 г. относно искането на Ирландия да участва в някои от разпоредбите на постиженията на правото на ЕС от Шенген¹⁰.

(20) Съвместно действие 96/202/ПВР на Съвета и разпоредбата на член 47, параграф 4 от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген трябва съответно да бъдат отменени,

РЕШИ:

Член 1

Определение

1. В това решение, „служител за връзка” означава представител на една от държавите-членки, което е изпратен в чужбина от орган по наказателно преследване в една или повече трети страни или в международни организации, за създаването и поддържането на контакти с органите в тези страни или организации, с оглед на допринасянето за предотвратяването и или разследването на престъпления.

2. Това решение не засяга задачите на служителите за връзка в държавите-членки в рамките на техните отговорности и в съответствие с националното законодателство, националните нужди, и което и да е по-изгодно споразумение, сключено между държавата домакин или международната организация.

Член 2

Задачи на служителите за връзка

1. Всяка държава-членка гарантира, че нейните служители за връзка установяват и поддържат преки контакти с компетентните органи в държавата-

⁹ ОВ L 131, 1.6.2000 г., стр. 43.

¹⁰ ОВ L 64, 7.3.2002 г., стр. 20.

домакин или международната организация, с оглед на облекчаването и ускоряването на събирането и обмена на информация.

2. Всеки офицер за връзка на държава-членка трябва да допринася за събирането и обмена на информация, която може да се използва в борбата с тежката презгранична престъпност, включително информацията, която представлява готово познаване на правните системи и оперативните методи, използвани във въпросните държави или международните организации.

3. Служителите за връзка осъществяват своите задачи в рамките на своята отговорност и в съответствие с разпоредбите, включително тези за защита на личните данни, предвидени в техните национални законодателства и във всяко споразумение, сключено между държавата домакин или международните организации.

Член 3

Уведомление за назначаването на служители за връзка

1. Държавите-членки разменят информацията за своите намерения по отношение на командироването на служители за връзка в трети страни и международни организации, както и Генералния секретариат на Съвета на Европейския съюз (Генералния секретариат) всяка година за изпращането на служители за връзка, включително за техните задължения, както и за което и да е споразумение за сътрудничество между държавите членки за изпращането на служители за връзка.

2. Генералният секретариат изготвя годишно обобщение, засягащо назначаването на служителите за връзка, включващо техните задължения и споразуменията за сътрудничество между държавите-членки за назначаването на служители за връзка, което се изпраща на държавите-членки и на Европол.

Член 4

Мрежи на служителите за връзка в трети страни

1. Държавите членки предвиждат, че служителите за връзка на държавите-членки, изпратени в една и съща трета страна или международна организация се срещат редовно или когато е необходимо, за да обменят информация. Държавата членка, председателстваща Съвета на Европейския съюз гарантира, че нейните служители за връзка поемат инициативата за провеждането на тези срещи. Ако държавата членка, която заема Председателството, не е представена във въпросната трета страна или международна организация, тогава представителя на идващото или последващото председателство поема инициативата за провеждането на тези срещи. На тези срещи се канят Комисията и Европол, когато е подходящо.

2. Държавите-членки предвиждат, че техните служители за връзка изпратени в една и съща трета страна или международна организация се подпомагат при осъществяването на контактите си с органите на страната домакин. Когато е подходящо, държавите-членки могат да се договорят техните служители за връзка да споделят задачите си един с друг.

3. Държавите-членки могат на двустранна или многостранна основа да се споразумеят, че служителите за връзка, които са изпратени в трета страна или международна организация от страна членка трябва да се грижат за интересите на една или повече други държави-членки.

Член 5

Сътрудничество между държавите-членки по отношение обмена на информация чрез служителите за връзка в трети страни

1. Държавите-членки гарантират, че техните служители за връзка в третите страни и международните организации, в съответствие с националното право и съответните международни инструменти и при условията на спазване на приложимите разпоредби, регламентиращи закрилата на личните данни, предоставят на своите съответни национални органи информацията, която се отнася до заплахите от извършване на тежки престъпления в други държави-членки, които не се представляват от собствени служители за връзка във въпросната трета страна или международна организация. Националните органи преценяват, в съответствие с националното законодателство и в съответствие със сериозността на заплахата, дали въпросните държави-членки трябва да бъдат информирани.

2. Служителите за връзка на държавите членки в трети страни или международни организации могат, в съответствие с националното законодателство и съответните международни инструменти и при условие, че спазват приложимите разпоредби, регламентиращи закрилата на личните данни, да предоставят информацията, отнасяща се до сериозните престъпни заплахи за друга страна-членка непосредствено на служителите за връзка на въпросната държава-членка, ако тази страна членка е представена в тази трета страна или международна организация.

3. В съответствие с националното законодателство и съответните международни инструменти, държавите членки, които нямат служители за връзка в трета страна или международна организация могат да отправят искане към друга страна членка, която има офицер за връзка в третата страна или международната организация, с оглед обмена на съответната информация.

4. Държавите-членки разглеждат всяко искане, както е описано в параграф 3, в съответствие с тяхното национално законодателство и съответните

международни инструменти, и заявяват колкото е възможно по-бързо, дали могат да отговорят на такова искане.

5. Държавите-членки могат да се съгласят обмена на информация да се извършва направо между служителите за връзка в третите страни и международните организации и органите на други държави-членки при условие, че се спазват приложимите правила за закрилата на личните данни.

6. Осъществяването на задачите, описани в параграфи 1 и 3 не трябва да възпрепятстват служителите за връзка в изпълнението на техните първоначални задължения.

Член 6

Общи семинари за служителите за връзка

1. За засилване на сътрудничеството между служителите за връзка в една или повече трети страни и международни организации, когато съществува особена нужда от познаване и намеса в тези третите страни и международни организации, държавите-членки могат да провеждат съвместни семинари относно престъпните насоки, както и относно най-ефективните методи за борба с презграничната престъпност, като по подходящ начин зачитат достиженията на правото на ЕС. Комисията и Европол се канят на тези семинари.

2. Участието в семинарите по предходната параграф не трябва да възпрепятстват служителите за връзка в осъществяването на техните първоначални задължения.

Член 7

Компетентни национални органи

1. Държавите-членки определят контактни точки в рамките на своите компетентни органи, за да способстват изпълнението на задачите, по смисъл на това решение и гарантират, че националните контактни точки са способни да осъществяват своите задачи ефикасно и бързо.

2. Държавите-членки информират Генералния секретариат писмено за своите контактни точки в рамките на своите компетентни органи и за всички последващи изменения по силата на това решение. Генералният секретариат публикува информацията в *Официален вестник на Европейския съюз*.

3. Това решение се прилага, без да се накърняват съществуващите разпоредби, особено по отношение на разделението на компетентността между различните органи и служби в държавите-членки.

Член 8

Европол

1. Държавите-членки подпомагат, в съответствие с националното си законодателство и Конвенцията за Европол, при обработката на исканията, които са отправени от Европол за предоставянето на информация от служителите за връзка на държавите-членки в трети или в международните организации, където Европол не е представен. Исканията на Европол се отправят до националните звена на държавите-членки, които, в съответствие с националното право и Конвенцията за Европол, вземат решение по искането. Информацията от служителите за връзка на държавите-членки в третите страни или международните организации се предоставя на Европол в съответствие с националното право и Конвенцията за Европол.

2. При определянето на задълженията на своите служители за връзка, държавите-членки, когато е възможно, отделят внимание на задачите, които по смисъла на Конвенцията за Европол се осъществяват от Европол.

Член 9

Приложение по отношение на Гибралтар

Това решение се прилага и към Гибралтар.

Член 10

Оценка

Съветът оценява изпълнението на това решение в рамките на две години от приемането му.

Член 11

Отмяна

1. Съвместно Действие 96/602/ПВР се отменя с настоящото.
2. Разпоредбата на член 47, параграф 4 от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген се отменя.

Член 12

Влизане в сила

Това решение влиза в сила 14 дни след публикуването му *Официален вестник на Европейския съюз*.

Съставено в Брюксел на 27 февруари 2003 година.

За Съвета:
Председател
M. Chrisochōdis